

[Eva Gredal]

Jeg kan ikke på mit partis vegne tilslutte mig lovforslaget, således som det foreligger. Men jeg vil på den anden side godt understrege, at jeg mener, problemerne omkring tavshedspligten er så væsentlige, at det, hvis dette kan betragtes som en form for debatoplæg, er væsentligt, at vi får det diskuteret i folketingets socialudvalg.

Der er jo i befolkningen meget forskellige opfattelser af, hvad tavshedspligten indebærer. Nogle mener, at visse grupper, læger og præster, har en særlig fin form for tavshedspligt. Der stilles også af og til krav fra bl. a. lægeside om at få forstærket tavshedspligten på deres område. Det så vi sidst i forbindelse med sagen fra Århus, hvor socialforvaltningen efter en højesteretsdom skulle udlevere navne på klienter, der var kommet på socialforvaltningen en bestemt dag.

Jeg synes, det er godt, at regeringen nu tager initiativ til at nedsætte et udvalg til at se på hele det samlede spørgsmål, men det skal dog ikke hindre os i i folketinget, i folketingets socialudvalg, at debattere tavshedspligten og dens indhold. Det kunne jo også være, at der herfra kunne komme nogen inspiration til de embedsmænd, der skal arbejde videre med sagen.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiets gruppe er delt med hensyn til SFs lovforslag om særlig tavshedspligt. Et flertal i gruppen går imod SFs forslag om en skærpelse af tavshedspligten, idet man mener, at der bør være betydelig åbenhed, især vedrørende det økonomiske, i det sociale arbejde. I henhold til bistandslovens § 1 er det offentlige forpligtet til at yde bistand til enhver, der opholder sig her i landet. Det at yde bistandshjælp er således en pligt, det offentlige har over for borgeren. Det samme er gældende vedrørende lov om offentlig sygesikring og i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. Der bør således ikke hvile noget fordægtigt skær over nogle ydelser, som er en simpel borgerret helt på linje med at få udstedt pas, førerbevis m. v.

Med hensyn til at gøre brug af de oplysninger, som socialforvaltningerne ligger inde med, til EDB-registrering, er det et spørgsmål, om man ønsker at gøre det statistiske materiale så godt som muligt eller ej. EDB-registrering skal være en hjælp til bedre at

konstatere, hvor samfundet bør sætte ind med hjælp, en behovsanalyse.

I fru Ebba Stranges skriftlige fremsættelse af 13. oktober 1978 siges følgende:

»Socialistisk folkeparti finder anledning til at foreslå lovbestemmelser, der kan styrke den tavshedspligt, der skal beskytte klienterne i den sociale sektor.

Samfundet må garantere, at klienter kan modtage bistand fra de sociale myndigheder uden at risikere, at oplysninger bliver udleveret til andre formål.

Det betyder f.eks. en alvorlig forringelse af mulighederne for socialt arbejde, når personer kan risikere at blive udleveret til politiets undersøgelse, blot de har været klienter på et bistandskontor.«

Fremskridtspartiet kan ikke gå ind for et lovforslag, der skal medvirke til, at eventuelle lovovertrædere, som samtidig er bistandsklienter, skal kunne dække deres forbrydelser under en lov om tavshedspligt.

Et mindretal stiller sig imidlertid positivt over for SFs forslag angående forholdsregler vedrørende EDB-registrering, idet man anfører:

På grund af den stærkt øgede anvendelse af EDB-registrering i den sociale sektor er det nødvendigt at få gennemført særlige tavshedsforskrifter i den sociale sektor snarest.

Registrering af landets borgere er egentlig ikke noget nyt, men EDB-registrering med mulighed for samkøring af flere EDB-registre rummer en fare for at kunne udskrive et generalieblad for hver af os baseret på vores CPR-nummer.

Det glæder mig at høre fra ministerens side, at man ønsker at nedsætte et udvalg til at gennemarbejde problemet.

Henrik Toft (V):

Venstre er enig i, at det må være et ufravigeligt krav til personalet, som beskæftiger sig med sociale sager, at de behandles fortroligt og med den største diskretion. Derfor er det kedeligt, hvis der rejses tvivl om det, som det måske kunne ske med et forslag som nr. L 40. Der vil sikkert blive brug for samordning mellem forskellige registre – noget, som må vurderes, når registerloven har virket et stykke tid.

I øvrigt må det bebudede udvalg naturligt tage de spørgsmål op, som er rejst i bemærk-